

Új évi köszöntő

„Te benned van bizodalمام!”

Az elmúlt év végén meglepő gazdasági és politikai változások történtek országunkban és a világon. Egy ideig nem igazán értettük a média által sokat emlegetett pénzügyi válságról és annak következményeiről szóló híradásokat. Egyesek a banki zűrzavart a kapitalizmus csődjének nevezték, míg mások az amerikai és nyugati államok elhibázott gazdaság-politikájára fogták a történeteket. Az idő múlásával egyre világosabbá vált, a baj komolyabb, mint gondoltuk.

A kilátás erre az évre egyáltalán nem biztató: munkanélküliség, infláció, adónövekedés, pénzhiány és gazdasági visszaesés fenyeget bennünket. Országunk újonnan megválasztott politikusai a kampányban ennél jobbat ígértek, azonban az elmúlt évek tapasztalatai arra tanítottak, hogy ne fogadjuk túl nagy lelkesedéssel az ilyen ígéreteket.

Úgy alakult, hogy közösségünk éppen ebben az időszakban hozta meg az utóbbi idők legnagyobb beruházásaival kapcsolatos döntéseit. A szalárdi öregotthon megvásárolása és befektetők keresése a kolozsvári építkezéshez olyan időben történik, amikor ilyen célok megvalósítása, emberileg, lehetetlennek látszik. Az említett projektek mellett ott vannak a befejezetlen helyi gyülekezeti tervek és építkezések. Ezenkívül minden családnak megvan a saját gondja és kiadása. Azt is tapasztaljuk, hogy Pál apostol leírása az utolsó idők emberéről egyre inkább találó társadalmunk emberére (2Tim 3:1-5). Míg a kegyesség ereje és annak jelei alig ismerhetők fel, a hitetlenség és gonoszság hihetetlen méreteket ölt körülöttünk. Bár sokan nem akarják észre venni, és nem beszélnek róla, a lelki válság világunkban sokkal mélyebb az

Illusztráció: Sz.

anyagi válságnál. Ilyen körülmények között mit várhatunk ez új évben? Miben reménykedhetünk?

Tulajdonképpen a jelenlegi gazdasági válságnak is lelki okai vannak. Egyfelől az emberi telhetetlenség, másfelől a bizalom hiánya vezetett a kialakult helyzethez. Az előbbi hosszú ideje jellemzi társadalmunkat, az utóbbi azért okozott ilyen krízist, mert a bizalmatlanság bankok és gazdasági emberek között mélyült el. Amikor az emberek bizalmatlanok egymás iránt válságba kerülnek. Azonban sokkal nagyobb a válság veszélye, ha az ember Isten iránt lesz bizalmatlan. Ezért fontos, hogy ez Új év kezdetén bizalmunkat újra Istenbe vessük, a zsoltárral mondjuk: „Te benned van bizodalمام!” (Zsolt 39:8). Múltunkat, jelenünket, jövőnket, félelmeinket, anyagi és lelki gondjainkat tegyük bátran Isten kezébe. A Tőle kapott „pogácsa” elégséges lesz az erőfeletti munkára, az Ő hollói (az üzemanyag árától függetlenül) válság idején is repülnek.

Az igazság az, hogy a harmincas évek válságai nem gyakoroltak negatív hatást közösségünkre. Erdélyi magyar baptista történetünkben a két világháború közötti időszak egyik leginkább virágzó és

gyümölcsöző időszak volt. A szegénység és üldözések közepette a misszió fejlődött sok új imaház felépült.

Ez az esztendő a nagyvilág baptistái számára jubileumi esztendő. 400 éve alakult meg az első baptista közösség Amszterdamban. Isten különös módon gondoskodott baptista népéről évszázadokon át. Hisszük, hogy velünk lesz ebben a jubileumi évben is. Az Ő áldása, a sokszínű jubileumi programok, a nehéz anyagi körülmények ellenére, széppé és emlékeztetessé tehetik számunkra a 2009-es évet. Ezért buzgón és kitartással imádkozunk!

Bátorításul és útravalóként a Zsoltáros szavait idézem: „Igaz áldozattal áldozatok, és bízattok az Úrban” (Zsolt 4:6). Az igevers értelmében jövőbeli boldogulásunk érdekében két dolgot tehetünk:

- 1) hozzunk az Úrnak kedves áldozatot, önzetlen és tiszta szívvel;
- 2) minden körülmények között gyermeki bizalommal hívjuk segítségül az Ő nevét. Ehhez kívánok sok erőt és sok kegyelmet a Szeretet olvasóinak és minden kedves magyar baptista testvérnek.

Gergely István, szövetségi elnök
a Magyar Baptista Világszövetség elnöke

Rádióistentiszteletek beosztása 2009-ben

A Kolozsvári Rádióban – a 909 m, 1404 m és 1593 m középhullámon, valamint a 95,6 MHz ultrarövidhullámon – baptista rádióistentiszteleteket hallhatnak az alábbi beosztás szerint. A szerdai adás (15') 9:00 órától, a vasárnapi (28') 17:30 órától hallható. Újévkor, húsvétkor, pünkösdkor, reformáció emlékűnnepén és karácsonykor az ökumenikus adások keretében hallható a baptista üzenet. A rádióistentiszteleteket meg lehet rendelni CD-n a szerkesztő címén.
Szerkeszti és Igét hirdet: BORZÁSI ISTVÁN lelkipásztor

Újév – jan. 1. (ökumenikus):	1Kor 13,1-8	–	A szeretet nagysága
január 11, Vasárnap	Józs 14,1-15	–	„Add nekem ezt a hegyet!”
február 1, Vasárnap	2Sám 9,1-13	–	Királyi megvendéglés
február 22, Vasárnap	Mt 11,2-6	–	Az újabb megbizonyosodás
március 15, Vasárnap	Hagg 1,1-15	–	Az újjáépítés akadályai
április 1, Szerda	Zsolt 139,13-17	–	Önmagunk helyes értékelése
Húsvét – ápr. 12. (ökumenikus)	Mk 16,7	–	A Feltámadott üzenete
április 22, Szerda	2Tim 4,9-22	–	Egyedüllét vagy magány
május 10, Vasárnap	Mt 15,21-28	–	A kananeai asszony
Pünkösd – máj. 31. (ökumenikus)	ApCsel 2,41	–	A gyülekezeti tagság bibliai alapja
június 21, Vasárnap	Gal 6,7-8	–	A vetés és aratás törvénye
július 12, Vasárnap	Mal 3,13-18	–	Isten, az Isten tisztelői és a gonoszok
július 29, Szerda	Mt 5,6	–	Az éhezők és szomjazók boldogsága
augusztus 19, Szerda	Mt 5,8	–	A tiszta szívűek
szeptember 6, Vasárnap	2Sám 6,16-23	–	Dávid és Mikál
szeptember 27, Vasárnap	ApCsel 9,10-18	–	Ananiás, a damaszkuszi tanítvány
október 18, Vasárnap	Ruth 4,1-17	–	Boáz, Ruth megváltója
Reformáció, okt. 31. (ökumenikus)	1Tim 3,1-15	–	Tanácsok az utolsó napokban élőknek
november 1, Vasárnap	1Jn 2,7-26	–	Az üdvbizonyosság feltételei
november 22, Vasárnap	Mk 1,29-31	–	Péter anyósa
december 13, Vasárnap	Lk 5,32	–	Mit jelent a megtérés?
Karácsony – dec. 25. (ökumenikus)	Mt 2,13-23	–	Három történet és prófécia Jézusról
december 27, Vasárnap	Mt 2,13-23	–	Három történet és prófécia
2010. Január 10, Vasárnap	Jel 1,1-9	–	Távirat Jézus érkezéséről

A kolozsvári Agnus Rádióban a 88,3 MHz frekvencián,

májustól, hetente félórás adás. *Igét hirdet* BORZÁSI ISTVÁN *lelkipásztor* (0749-271001).

A Temesvári Rádióban a 630 KHz, 105,9 MHz FM frekvencián,

vasárnaponként. *Igét hirdet* Bálint Pál *lelkipásztor* (0749-271004).

AZ EVANGÉLIUM HANGJA RÁDIÓBAN

Kolozsváron a 88,3 MHz frekvencián, félórás adás minden vasárnap este 20:25 órától, valamint csütörtökön 20:25 órától.

Igét hirdet BORZÁSI ISTVÁN és mások. *A műsorokért felel* BABOS MÁRTON (0749-015503).

Nagyváradon a 92,1 MHz frekvencián, félórás adás hetente kétszer.

Igét hirdet DR. SIMON JÓZSEF és DR. GIORGIOV ADRIÁN *lelkipásztor*.

Nagyszebenben a 89,4 MHz frekvencián félórás adás minden csütörtökön 19:30 órától, a gyermekek műsora után.

Igét hirdet BORZÁSI ISTVÁN *lelkipásztor*. *A műsorokat szerkeszti* MERLÁN KATALIN (0728-219466).

Brassóban a 94,6 MHz frekvencián egyórás adás minden szombaton 20:00 órától.

A műsorokat szerkeszti BORZÁSI DÁVID (0749-271313).

„Induljanak útnak” (2Móz 14:15)

Az idő könyörtelenül visz mindnyájunkat előre. Folyamatosan haladunk előre, mint egy soha meg nem álló futószalagon.

Tulajdonképpen, akkor tapasztaljuk igazán, hogy milyen kihívást jelent ennek az utasításnak a teljesítése, amikor figyelembe vesszük az előttünk álló lehetőségeket.

Megtörténhet, hogy az Isten által ajánlott feladat lehetetlennek tűnik. Túl meredek és túl nehéz; az ismeretlen elem, amit a jövő rejteget ijesztően hat ránk.

Meríts bátorságot azokból a szavakból, amiket Isten mondott Mózesnek! Figyeld meg, miket cselekedett, miközben átvezette az izráelitákat a Vörös Tengeren! Engedelmeskedj Isten felszólításának, és indulj útnak!

Az idézet: az Igazgyöngyöknek az idei év első napjára szóló elmélkedése

Egy rövid igevers és magyarázat minden napra – az **Igazgyöngyök** 31. kötete jelent meg 2009 január-februárra. A könyvecskét ingyenesen terjeszti az ITM-Kiadó, Nvárad, E-baptifon: 0749 27 1870

„Az egység rendkívül fontos”

ÉV VÉGI MUNKAKONGRESSZUS

Főképpen a szalárdi öregotthon megvásárlásáról szóló jelentést és a romániai baptisták új alapszabályzatának ismertetőjét hallgatta és vitatta meg a 183 gyülekezeti küldött a múlt év december 6-án, a szilágypercesi magyar baptista imaházban tartott rendkívüli munkakongresszuson.

Az összejövétel 10 órakor imááhítattal kezdődött, imára Nagy György szilágynagyfalui testvér buzdított (Jn 4,25-26) és Novák Zsolt gyergyószentmiklósi missziómunkás (Mt 9,37-38). A gyűlés munkálatait Gergely István szövetségi elnök vezette, indulásként köszöntötte az egybegyűlteket, megköszönte a perecseni testvérek készségét a rendkívüli munkakongresszus befogadására, és üdvözölte meghívott vendégünket, Toma Magda horvátországi lelkipásztort, az Európai Baptista Federáció elnökét

Első napirendi pontként, a hagyományos év végi missziókerületi gyűléseket idézve, a kerületek 2008-as tevékenységéről az elnökök számoltak be: ifj. Budai Lajos (zilahi mk.) Bálint Pál (kolozsvári mk.), Kovács Gyula (nagyváradai mk.) és Kiss Zoltán (a brassói mk. titkára). A téma keretében Vékás Zoltán lp. arra kérte a missziókerületek titkárait, hangolják össze eseménynaptárukat, hogy a jelentősebb rendezvények ne essenek ugyanarra a napra. Ezt követően mindenik kerületért egy-egy máshol lakó küldött imádkozott.

A Filadelfia-Noom Öregotthon számára október 15-én megtörtént a

szalárdi Barch-kastély megvásárlása. Gergely István tv. és dr. Pardi Attila kuratóriumi elnök ismertetőjéből továbbá megtudtuk, hogy a 350.000 eurós vételárból 100 ezret a Filadelfia-alapítvány fizetett, és ennél fogva a szövetségnek csak 250 ezret kellett kölcsön vennie. Ennek a visszafizetése két év alatt történik, ez gyülekezeti tagonként 150 lejт jelent (75-75 lej egy-egy évben). Gyülekezeteink szabadon megválaszthatják az összegyűjtés módját, viszont „kíváncsi, hogy minél hamarabb összegyűljön a pénz, és azt azonnal juttassuk el a szövetséghez” – hangsúlyozta a szövetség elnöke, mert így kevesebb kamatot kell fizetnünk. Az idősök nevében Vass György szászrégeni küldött mondott köszönetet a szövetség ilyen irányú gondoskodásáért.

A kolozsvári telek- és befektetésről Kovács József főtitkár tájékoztattott. Sikerült felvennünk a kapcsolatot a 20/20 elnevezésű írországi menedzs-

ment céggel, amelynek Sam Tompson a vezetője és Csiszér Balázs a romániai igazgatója; hamarosan következik az együttműködési szerződés szövegezése.

A romániai baptisták működésének új alapszabálya (magyar és román nyelven a szövetség irodájában kapható) több éves munkának az eredménye, kiadását az új vallástörvény érvénybe lépése tette lehetővé. Mindamellet, hogy ez a fontos dokumentum tárgyalja a gyülekezetek és a szövetség működését, a gyülekezeti tagok és a szolgálattevők státusát, előfordulhat, hogy a sajátos helyzetekre nem minden esetben ad egyértelmű eligazítást. Ennek, és a

gyakorlati élet keltette újabb kérdéseknek a megoldására válaszul a következő időszakban sort kell kerítenünk a romániai magyar baptisták működésére vonatkozó belső szabályzat kialakítására is – hangsúlyozta a téma tárgyalásának lezárásakor az elnök testvér. 14:24-kor a küldöttek szavaztak, amelynek értelmében az eddig felavatott diakónusok (kivéve, ha a gyülekezet ez ellen kifogást emel) gyülekezeti vén (presbiter) rangra emelkednek, ugyanis az új alapszabály szövetségi szintű avatást a vénekre-presbiterekre rendel.

A munkakongresszus, megszakítás nélkül, ekkor már az ötödik órájában járt, a két fő napirendi pont egy, illetve másfél órát vett igénybe, és a sok-sok hozzászólás ellenére közelíteni kellett a befejezéshez. A pénzügyi kérdéseket Kovács Gyula gazdasági alelnök tv. ismertette. Köszönetet mondott mindazon gyülekezeteknek, akik bekapcsolódtak a veresegyházi és a kémeri imaházépítés támogatásába. A következő gyűjtés januárban, az imahét alkalmával, a bel- és külmisszió számára lesz, azt követi a húsvéti célgyűjtésünk. A szövetségi és teológiai járulék megszavazására is sor került: együttesen 28 lej/tag, június 30-ig, azon túl pedig 30lej/tag.

A záró igehirdetést Toma Magda EBF-elnök tartotta. A 133. Zsoltárból vett 19 perces igei üzenet kulcsszava a testvéri egység volt. „Valószínű, hogy nem tudtam nektek valami vadonatúj dolgokat mondani” – hangoztatta befejezésül –, „de úgy hiszem, az egység rendkívül fontos”.

Vass Gergely, Szilágyi László

Eben-Háézer – 1978-2008

Az elmúlt év október 24-26-án a Lugos melletti Kisszurdok nevű helység (Temes megye) tanulmányi és konferenciai központjában találkoztunk azokkal, akik a bukaresti baptista Szemináriumban 30 évvel ezelőtt, 1978-ban végeztük teológiai tanulmányainkat.

A kezdő istentiszteletet Lăpugeanu Alexandru kollegánk gyülekezetében tartottuk a közelben fekvő Fageten, a mintegy tízezer lakosú kisváros román baptista imaházában.

Az összejövetel után a Precept Ministry konferenciai központjába vonultunk, ahol az „Eben-Háézer – 1978-2008” szép jelmondat fogadott bennünket és finom vacsora; még ekkor is érkeztek a kollegák közül. Szívet dobogtató volt az öröm, hiszen többen is voltak, akiket a 10 éves találkozó óta nem láttunk. A vacsora alatt és azután szabad beszélgetések voltak; a feleségek is jól érezték magukat a gyönyörű épületben, amely egy gyűjtőpartján és egy erdő szélén helyezkedik el.

A szombat a megemlékezés és nosztalgizás napja volt. Az első osztályfőnökünk dr. Talpos Vasile testvér a régi naplóval a kezében ellenőrizte a jelenlétet. Az osztályfelelőseinknek, Mihuti Mihainak kellett válaszolnia azok helyett, akik „hiányoztak”. Két osztálytársunk a ’77-es bukaresti földrengés alkalmával költözött az Úrhoz, egy

A magyar „szekció” (jobbról balra): Vékás Zoltán és Erzsébet, Máté Miklós és Magdolna, Megyesi József tanár, Tőtös János és Erzsébet.

pedig később, négy kollegánk az USA-ban szolgál, egy Ausztráliában; egy társunk kimaradt az igehirdetői szolgálatból, ketten pedig betegség miatt nem tudtak megjelenni.

Külön hálásak voltunk azért, hogy a magyar „szekció”-nak teljes volt a létszáma. Mi is beszámoltunk arról, miként is telt el a 30 esztendő. A pásztorfeleségek is bizonyosságot tettek Isten gondviselő szeretetéről.

Tanáraink közül jelen volt dr. Talpos Vasile rektor testvér és Megyesi József tanár, és eljött a romániai Baptista Unió elnöke dr. Otniel Bunaciu testvér is; mindnyájan igei üzenetekkel és igazi testvéri köszöntéssel szolgáltak.

Talpos testvér külön megemlékezett a néhai dr. Vass Gergely tanár testvéréről, valamint Dénes Ferencről is, akik már

az Úrhoz költöztek. Otniel testvér a Lélek egységére intett és a reánk leselkedő veszélyekre, a megosztottság rossz gyümölcseire, majd megjegyezte: „amikor ti végeztétek a teológiát, egy hősi cselekmény volt szemináristának lenni, de ma már csak kevesen akarják ezt vállalni”.

Megyesi testvér Ravasz László könyvbejegyzését idézte: „A könyv attól való, aki a csúcsokról száll lefelé, azoknak, akik most indulnak a csúcsra”. (Magamban arra gondoltam, hogy most már én is lefele tartok a csúcsról). Együtt magasztaltuk az Urat az elmúlt idő áldásaiért és együtt hívtuk segítségül a még előttünk levő küzdőtérre, hogy elvégezhessük a munkát, amit az Úr bízott reánk.

Tőtös János *lp., Erdőszentgyörgy*

Első sor (balról jobbra): Dr. Talpos Vasile Alexandru a Bukaresti Baptista Teol. rektora, Dr. Otniel Ioan Bunaciu, a Bapt.Unió elnöke, Megyesi József ny. lp. Második-harmadik sor: Máté Miklós és felesége, Vékás Zoltán és felesége, Morar Aron, Nicola David és felesége, Lăpugeanu Alexandru és felesége, Herbei Pavel és felesége, Mihuti Mihai és felesége, Gherle Moise és felesége, Tőtös János és felesége.

Kárpátaljai Ifjúsági Énekkar a Szilágyságban

November közepén a perecseni gyülekezet meghívására a kárpátaljai összevont ifjúsági énekkar tagjai közül 35-en látogattak a Szilágyságba, és szolgáltak a környékbeli hét gyülekezetben. Az énekkart Bokocs Olekszij és Nehra Tatyiana vezette. Csütörtökön Goroszlón és Ballán, pénteken Kémeren és Perecsenben örvendhettünk a nívós énekszolgálatoknak. Szombat délelőtt, a nagyfalui istentisztelet előtt lehetőség volt megtapasztalni a perecseni sportsarnokban, hogy a kárpátaljai baptista fiatalok nemcsak az

éneklésben jártasak... Vasárnap Zilahon, Perecsenben és Krasznán tettünk látogatást. Igehirdetéssel Nehra Bálint, beregszászi lelkipásztor, illetve Mikityuk Egor végzett teológus szolgált. Mindenütt meleg testvéri szeretettel fogadtak. Az énekkart a perecseni gyülekezet tagjai látták vendégül.

Ezt követően, december első vasárnapján a perecseni lelkipásztor és felesége viszont-látogatására került sor, amelyre Kelemen S. Sándor, besztercei lelkipásztor is elkísért. Főképp a vasárnapi diakónus-

avatáson kívántunk részt venni, Beregszászon. (Erről Dr. László Imre híradását olvashatják alább).

A diakónusavatást megelőző napon még egyszer ellátogathattunk az ungvári közösségbe, ahol már a misszió indulása elején is jártunk. Utolsó látogatásunk óta az első tagok bekerítkeztek, és az összejöveteleket immár nem egy panelházban, hanem az ukrán baptista gyülekezet felházában tartják. Hordozzuk őket imáinkban az Úr előtt!

Borzási István, missziói alelnök

Az énekkar Ballán

Örömnép Beregszászon

Nagy ünnepe volt a Beregszászi Baptista Gyülekezetnek december első vasárnapján. Két testvért avatott diakónussá a gyülekezet. Az a tény pedig, hogy Kondor Ivan Ivanovics, a Kárpátaljai Oblaszty (Hitközség) baptista közösségének elnöke is ott volt az avatáson, azt jelezte, hogy egy-egy ilyen avatás után az egész közösség gazdagabb lesz.

A diakónus-avató istentiszteleten több vendég szolgált, akik az avató bizottság tagjaiként imádsággal áldották meg az új szolgálattelvéket. Magyar részről Nagy Antal testvért avatták diakónussá, értük

Borzási István és Kelemen S. Sándor erdélyi lelkipásztorok imádkoztak, együtt Dr. László Imre testvérrrel, az International Mission Board kárpátaljai misszionáriusával. Ivánov Vagyim testvér az ukránságot képviselte, őt Kondor Iván Ivanovics, a kárpátaljai baptisták elnöke avatta diakónussá együtt Pejter Dmitro Jurievics bustyaházi lelkipásztorral, valamint Nehra Bálint testvérrrel, a beregszászi gyülekezet lelkipásztorával. Az ígét Borzási István hirdette, minden jelen levő lelkipásztor bizonyosságtételben köszöntötte az új diakónusokat.

A kárpátaljai magyar gyülekezetek is képviseltették magukat, és az ócsai baptista gyülekezet egy csoportja is

Ivanov Vagyim

szolgált, Pátkai Imre presbiter vezetésével. Isten gazdag áldását kívánjuk a kárpátaljai baptista közösség és a beregszászi baptista gyülekezet két új diakónusának életére, családjára és szolgálatára. **Dr. László Imre**

Nagy Antal

Ungvári gyülekezet

Férfikonferencia a székelyföldi missziókerületben

November 15-én a Hargitai táborban férfikonferenciát tartottunk a székelyföldi missziókerület testvérisége részére, ahová több mint százan jöttek el. A nap jellegéje „Legyetek erősek, legyetek férfiak” (1Kor 16,13/b.) Jóleső érzés töltött el látni és köszönteni azokat a testvéreket akik a mk. gyülekezeteinek terhét hordozzák és akiknek nagyrésztük igeszolgalatot is végez. Az áhítaton két gyülekezeti vén testvér buzdított bennünket imára, id. Máté Zoltán (Székelymuzsna) a Zsolt 40,1-6, míg Jankó György (Sepsibükszád) a Mt 26,41 alapján. Ezt követően Tóth János lp. tartott lelki tartalommal (is) gazdag előadást az „Isten szíve szerinti férfiak

az Ószövetségben” címmel, röviden bemutatva a Zsid. 11-ben felsorolt hithősöket, ami után az elhangzottak alapján öt csoportban beszélgettünk. Minden csoportban kb. 20 személy vett részt, amit két-két lelkimunkás vezetett. A finom ebéd és egy csoportkép készítése után ifj. Veress Ernő lp. előadásában az „Isten szíve szerinti férfiak az Újszövetségben” témával folytatta, Péter, benerítő János és Pál élete alapján, amit testvérünk PowerPoint-os bemutatóval igyekezett még érthetőbbé tenni. Ezután mindenki megkereste csoportját, ahol a csoportvezetők egyike rövid áttekintést nyújtott egy bibliai férfi személyéről,

aminek kapcsán tovább folytattuk a beszélgetést. Legvégül pedig a kápolnában minden csoportvezető röviden összefoglalta a csoportjában elhangzottakat és azok üzenetét, tanúságait.

A visszajelzésekben a testvérek kifejezték, hogy szükség van ilyen alkalmakra a jövőben, mivel sok áldásban részesültek ezen a napon. Mindazért, amit ott nyertünk, egyedül Istené legyen a dicsőség!

Ugyanezen a napon a székelyföldi missziókerület vasárnapi iskola tanítói is találkoztak.

Kiss Zoltán lp., Sepsiszentgyörgy

Margittai híradó

Közösségi életünk fontosabb eseményeiről számolunk be, melyek az elmúlt év második felében történtek.

Ifjúsági táborozás

Immár hagyománnyá vált, hogy évről-évre a fiatalok Fekete-erdőn töltenek néhány napot a nyári szünidő alatt. Az elmúlt évben augusztus 11-től 14-ig zajlott a táborozás. A Réz-hegység festői tájai között lehetőség nyílt a kapcsolódásra is, de a naponkénti lelki elcsendesedés sem maradt el. A különböző vetélkedők és játékok, az esti tábortűz, a közösen elkészített ebéd és vacsora mellett az szolgáltatta a legtöbb örömet, hogy néhányan beszámoltak a még frissnek mondható megtérésükről, egy fiú pedig a táborozás utolsó napján döntött Jézus Krisztus mellett.

Menyegzői istentisztelet

Az elmúlt évben egyetlen menyegző volt gyülekezetünkben. (Volt olyan év is, amikor háromra is sor került.) Szeptember 6-án Kiss Márti és Jilling Gábor tartották menyegzőjüket. Az igei tanácsokat és úttravalót Vasadi Teodor paksi (Magyarország) lelkipásztor szolgáltatta, az ifjú pár ünnepélyes fogadástétele után pedig Horváth Ferenc lelkipásztor imádkozott, áldást kérve Márti és Gábor frigyére. A margittai gyülekezet ünnepsébe egy kis szomorúság is vegyült, mivel Márti a házasságkötés után, a paksi gyülekezetbe távozott.

A fúvósötös szolgálata

Gyermekbemutató

A menyegzőt követő vasárnap Juhász Efraim és Gréti hozták el kislányukat, Salomét a gyülekezetbe, azzal a szándékkal, hogy imádkozzunk érte és ünnepélyesen bemutassuk a gyülekezetben, Isten színe előtt. Igei üzenetet Horváth Ferenc lelkipásztor adott át a szülők, a nagyszámú rokonság és az egész gyülekezet számára.

Hálaadónapok

Az ős folyamán a gyülekezet lelkipásztorának, az énekkarnak és fúvósokarnak többször is lehetősége volt hálaadó istentiszteleten részt vennie. Szeptember 21-én a magyarországi Bagamér gyülekezetében voltunk. A monostori imaházban és az érsemjéni művelődési házban is volt lehetőség a szolgálatra, és szívünk felbuzdult az Isten iránti hála. Október utolsó vasárnapján Margittán is megtartottuk a hálaadónapot. A felújított

imateremben Bodor Sándor lelkipásztor igei üzenete serkentett hálaadásra.

Zenés istentisztelet

Rendhagyó istentiszteletet tartottunk december második vasárnapján. A nagyváradi fúvósötös látogatott Margittára és örvendeztetett meg bennünket szolgálatával. Testvéreink repertoárja igen színes volt, az előadott zenei művek műfajilag változatosak voltak. A fúvósötös vezetője, Székely András igei gondolatokat is megosztott a gyülekezetrel, Ézsaiás 9,1 alapján. Azzal a reménnyel váltunk el testvéreinktől, hogy még ellátogatnak hozzánk szívet-lelket felemelő muzsikájukkal.

Hibaigazítás (*08. decemberi szám, 14. old.)

Ferenczi Gyöngyvér temetése augusztus 31-én volt Margittán. A hibáért a család szíves elnézését kérjük.

Horváth Ferenc

Kolozsvártól Minneapolisig

Földünk másik oldaláról imádkozó szívvel gondolok lelki testvéreimre, a drága gyülekezetre. Körülbelül 22 órai utazás után szerencsésen megérkeztem Minneapolisba. Jó volt találkozni szeret-teimmel, akik vártak.

Immár 25 éve, hogy szerettem: leányom Enikő, vejem Bíró László, unokáim Brigitta és Roland az USA-ban élnek. E hosszú idő alatt sokszor hívtak látogatóba, de a válaszom mindig az volt: szó sem lehet róla! Az egészségem sem engedi, hiszen kétszer operáltak. Aztán 2008. május elején újra felhívott a lányom és azt kérdezte: „Apu, hát nem akarsz látni az unokádat? Hiszen ti neveltétek három hónapos korától 3 évig. Most betöltötte a 24. évét és meny-asszony. Hát nem akarsz látni?” Ez a kérdés annyira a szívembe markolt, hogy az Úr elé álltam imában és hamar eldőlt bennem: nekem föltétlen mennem kell! Hála Istennek, hogy a vízumot a DHL-iroda közreműködésével könnyen megkaptam, így fel sem kellett mennem Bukarestbe. A repülőjegyet is sikerült időre lefoglalnom. Örvendtem a mon-dásnak: „Jézus legyen a kebelben, s megy minden a legjobb rendben”.

Csodálatosan szép és élvezetes volt a Grönland feletti repülésünk. Az óriásgép jobb oldali szárnya mögött a 3. ablaknál volt az ülőhelyem. A ragyogó napsütésben csak havas mezőket, gleccsereket által lekoptatott hegyoldala-kat, fagyos tavakat, tengereket láttam, de itt-ott jelent meg egy kis zöld övezet.

Magamban énekeltem: „*Nagy vagy te Isten, nagy a te hatalmad, világteremtő a te szózatod*”.

Különösen nem féltem a repülési idő alatt. Egyszer a pilóta bement: min-denki kösse be magát, mivel veszélyes fekete felhők közé érkezünk. Kialudtak a lámpák és a gép remegni kezdett. A villámlások fényénél láttam, sokan lehajtott fővel imádkoznak – ez felejthetetlen látvány volt –, a mellettem ülő szerb leány is sűrűn vetette a keresztet. Hála Istennek, a legnagyobb biztonságban éreztem magam, mivel azt is tudtam, érettem sokan imádkoznak. Mindezek mellett különös jóérzés volt, amikor a kerekek dübörögni kezdtek a leszállópályán és a DELTA gépe 220 utasával landolt Amerika legnagyobb légikikötőjében Atlantában. Egyelőre a földön lenni jobb! Itt jelentkeztem a hatóságnál, akik megadták a hat hónapi tartózkodást. Majd két órai várakozás után metróval átmentem egy másik rep-térre, ahonnan indult a gépem Minnea-polisba. (Nem vittek engem a beígért „kisszekérrel”, amikor láttam, milyen nyomorékokat szállítanak azokkal, nem is ültem volna bele.) Az Úr Jézus segít-ségével és kevés angol tudással szerencsésen célhoz értem.

Immár elröppent egy és fél hónap. Nagyon jól van dolgom. Úgy bánnak velem, mint a kisbabával, mindenféle jóval etetnek, itatnak, öltöztetnek és visznek a fontosabb helyekre: templom-ba, üzletbe. Sokszor sóhajtoztam otthon,

nekem mikor jön el a boldog öregkor? És íme, 81 éves koromra elhozta az Úr. Igaz, ezt nagyon vártam, mivel a sok munka, a nyolc évi özvegyesség fekete kenyere, az újabb operáció nagyon ki-merített. Megtapasztaltam Pál apostol mondását: „*Nagy nyereség az istenfé-lelem megleléssel*”. Most a háromezer tagú angol nyelvű baptista gyülekezet-ben dicsérjük az Urat hálaadással.

Az is csoda volt előttem, mikor a gépünk Atlantában felszállt, nálam éjfél után 1 óra volt. A lemenő nappal szem-be repültünk még három és fél órát. Mikor megérkeztünk éppen lement a nap, itt este 9 óra volt, az otthoni idő szerint hajnali 5 óra – mi nyolc órával előrébb vagyunk. Itt minden más: a kenyér, a víz, a levegő és a napsütés, még az eső is, például percek alatt kialakul egy felhőszakadás. Nem is beszélve a hurrikánokról. Ezen az őszön egymást követték az Augusta, Hanna, Ike, Jozefin nevű orkánok. Az Államok déli részén és a szigeteken a károkat trilliókban számítják. A nehéz időkben nekünk még inkább aktuális az apostol figyelmeztetése: „*Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak (teher-bírók – a levélíró megj.), legyetek erő-sek! Minden dolgotok szeretetben men-jen végbe!*” (1Kor 16:13-14).

Gondoljunk sokat egymásra, imád-kozzunk egymásért!

Szeretettel: **Varga János ny. lp.,**
Minneapolis, 2008. szeptember 20.

(Folytatás a záróoldalon)

Minneapolis (USA) látvány a levélírónk üdvözlőlapján

„Az egység rendkívül fontos”

Toma Magdanak, az Európai Baptista Federáció elnökének igei üzenete.
Elhangzott Szilágyperecsenben, a szövetség év végi munkakongresszusán.

Bemutakozás

Bocsássátok meg, hogy nem beszélek magyarul. Nagyon sajnálom, valójában én most egyik világból a másikba megyek át, magyarba aztán románba. Hallottátok, hogy én félig román vagyok, egy negyedrészt magyar, egy negyedrészt német. Szerbiában születtem és most Horvátországban élek, úgyhogy nem tudom mi is vagyok, (derűtség a teremben - szerk.megj.), de remélem, hogy megértjük egymást. Az én román nyelvjárásom kissé régies, tavaly egyszer már prédikáltam románul, de igazából csak 30 évvel ezelőtt beszéltem így, tehát hiányzik a megfelelő szókincs.

Üdvözetek

Sok-sok üdvözetet hozok nektek a ti nagy családotokból, az Európai Baptista Federációból. A főtitkár, Tony Pack testvér személyesen kért meg, hogy hozzam el üdvözetét, de közelebből, az én hazámból Horvátországból is a gyülekezeteink részéről.

Mi kevesebben vagyunk, körülbelül kétezren, mintegy 60 gyülekezetben. Hála Istennek, hogy ezeknek fele fiatal gyülekezet – hiszen 15 évvel ezelőtt feleannyian voltunk – 27 gyülekezet összesen ezer taggal, úgyhogy Isten kegyelme által szaporodtunk. A háború is hozta ezt, mert sokan rájöttek, hogy az anyagi dolgokkal nem biztosíthatjuk be magunkat, hanem sokkal inkább a szellemiakkal, és ennél fogva sokan az Úrhoz jöttek és megtértek.

A 133. Zsoltár

Itt a kongresszuson azt tapasztaltam, hogy szorgalmasan munkálkodtatok pénzügyi és alapszabályzati kérdésekben, és pont ezért őszintén megkérdezem, hogy még mennyi türelmetek van? (derűtség a teremben, a kongresszusnak ekkor már az egyvégtében zajló ötödik órájában voltunk – sz. mj.) Ezért csupán emlékeztetni akarlak benneteket, hiszen azt hiszem, nincs itt a teremben senki, aki a most következő Zsoltárból ne prédikált volna még és nem is tudok valami forradalmian újat mondani. Mégis jó, ha időről időre emlékeztetjük egymást ezekre a nagyon fontos bibliai igazságokra. Ha mondom a Zsoltár

számát, azonnal mindenki előtt világos lesz, a 133. Zsoltárt kívánom felolvasni, amelyik egy ilyen összejövételre, mint a tietek, nagyon megfelelő. (A román nyelven felolvasott zsoltárt a résztvevők állva hallgatták meg.)

„Nézd! Ez igen!”

Figyeltem itt a szószék fölött elhelyezett festményt. Körülbelül Dávid valahol magasabban állt és figyelte, hogyan lépdelnek fölfele a templom lépcsőjén az Izraeliták, és készülnek arra, hogy találkozzanak az Úrral. Telve volt örömmel, sokan messziről jöttek el, mégis boldogok voltak, hogy most együttesen állnak Isten színe elé. A látottak mélyen érintették Dávidot, ezt el kell mondani, sőt erre a gyönyörű „képre” fel kell hívni a „hallgatók” figyelmét, és ezért kezdi a zsoltárt ezzel a szóval, hogy „Íme”, tehát ezzel a kis rövid kifejezéssel „Nézzétek!”. Mi is, amikor valami rendkívülitől el vagyunk ragadtatva és a látványra a körülöttünk levők figyelmét is fel akarjuk hívni, hogy velünk együtt örüljenek, azt mondjuk: „Nézd! Ez igen!”.

„Íme” – mondja Dávid, vagyis „Nézzétek, lássátok!”, „milyen gyönyörűséges, mikor a testvérek együtt lakoznak”, amikor egységben vannak.

Festmény a perecseni imaházban

Tudjátok, még a családban sem tudunk mindig egységben lenni, hiszen egyszer s máskor vannak nehézségeink, meg szomorúságaink, főleg ha egy nagyobb családban élünk, sokszor annyi gondunk van, hogy nem is jó róla beszélni. A kérdés az, hogy mi a cél? Hova kell eljutnunk? Vagy: Hol szeretne az Úr bennünket látni? Az együtt élésnek, „lakozásnak” olyannak kellene lennie, hogy a világ, amikor ránk néz, vagy figyel minket, akkor azt mondhassa: „Nézzétek ezeket a baptistákat! Látjá-

Toma Magda EBF-elnök

tok, hogy élnek? Hogy járnak az imaházba?! Nézzétek, milyen becsületesek! Mennyire szeretik egymást! Ilyet még nem láttunk! Szeretnénk mi is egy ilyen életet!”

Megértettem, „hány óra”

Vannak esetek, amikor a testvérek együtt lakoznak, de csak addig, amíg meg nem házasodnak. Ahol én felnőttem, egy fiatalabb atyámfia egyszer azt mondta nekem: „a testvéremmel mi lelki testvérek is vagyunk, de sajnós a feleségek nem testvérnők”. Épp eleget mondott ezzel, megértettem, hogy „hány óra”.

Találunk példát a Bibliában is. Ha megengeditek, megkérdezem, elgondolkoztatok-e a Biblia két legelső hívője felől? Kik azok, és hogyan viselkedtek? Együtt jártak, együtt lakoztak egészen addig, amikor az egyik azt mondta a másiknak: ha te erre mész, akkor én arra térek, együtt nem haladhatunk tovább. Emlékeztetek Ábrahámra és Lótra? Egy helyen éltek, de aztán elváltak. Vagy esetekbe jut az a boldog család a sok gyerekkel? 11 gyerek, akik közül legalább tízen egy akaraton voltak, hogy eladják a tizenegyediket. És József egyszer csak arra ébred, hogy ő már rab-szolga Egyiptomban.

Két szimbólum

Az együttélés sokszor nagyon nehéz. Dávid azt mondja: amikor a testvérek együtt lakoznak, amikor bölcsen megférnek egymás mellett, az egy kívánságos állapot. És hogy rámutasson ennek a rendkívüliségre, két képet hoz

fel, két szimbólummal illusztrálja. Azt mondja: elsősorban a testvéri egység, olyan mint az olaj, ami lefolyik Áron fejéről, másrészt pedig olyan mint a Hermon harmatja.

Olaj

Miféle olaj volt ez? Amikor ezt olvasom, nem igazán arra gondolok, vagy azt óhajtanám, hogy valaki olajat öntsön a fejemre, nem biztos, hogy nagyon tudnék ennek örülni. De amikor a Bibliát olvassuk, azt látjuk, hogy az olajöntés Áron fejére egy speciális momentum volt, ami nem fordult elő sem korábban, de a későbbi időben sem. Az olaj, amit Mózes Áron fejére öntött, az sajátos volt. Erről olvashatunk az 2Móz 30-ban: „Majd így beszélt Mózeshez az Úr: Végy finom balsamot és folyékony mirhát ötszáz pénzért, balsamos fahéjat fele amnyiért, azaz kétszázötven pénzért, balsamos nádat is kétszázötven pénzért. Végy kassziát is ötszáz pénzért a szent sekel szerint, és egy hin olivaolajat. Készíts belőle felkenésre való szent olajat, vagyis fűszerezett olajkeveréket, ahogyan a kenetkeverő elkészíti. Ilyen legyen a fölkenésre való szent olaj.” „Kend meg ezzel a kijelentés sátrát és a bizonyág ládáját, ...Így szenteld fel azokat, hogy igen szentek legyenek. Csak az érintheti, aki fel van szentelve.” ...Aztán még feljegyzi: „Izráel fiaihoz pedig így beszélj: Felkenésre való szent olajom lesz ez nemzedékről nemzedékre. Más embernek a testére nem szabad azt öntenie, és ilyen összetételben más hasonlót ne készíttetek. Szent az, szentnek tartsátok! Ki kell irtani népe közül azt, aki hasonló kenetet készít, vagy illetéktelen ken meg vele” (2Móz 30:22-33).

Dávid arról beszél, hogy a testvéri egység is ilyen sajátos – amilyen az az olaj volt – más embernek nem volt joga azt a testére öntenie. Áronnak és fiainak volt ez felretéve, hogy ekképpen szolgáljanak. Nagy öröm volt ez, rendkívüli. És Dávid azt mondja: amikor a testvérek egyetértésben élnek, („együtt lakoznak” – Károli ford.), amikor egységben vannak, olyan ez, mint amikor az Úr fogta Áront, kiválasztotta, hogy szolgáljon, olyan momentum volt ez, amikor ezt a nagyon értékes olajat a fejére töltötték – ez egy nagyon erős szimbólum.

Harmat

A testvéri egység hasonlítható a Hermón harmatjához is, amely leszáll a Sion

hegyére. Nem tudom, gondolatok-e már rá valaha, hogy hol van a Sion hegye és a Hermón hegység. Ez utóbbi fent északon fekszik, Jeruzsálemtől körülbelül 180 km távolságra, legfontosabb hegysége Palesztinának, 8 km széles, 32 km hosszú, magassága a 3000 m-t is eléri, és hó fedi. Nagyon érdekes, hogy mi történik: a hegy lábánál vannak a Jordán folyó forrásai, sok víz van ott, a terület mocsaras, lápos, és mivel a hőmérséklet magas a víz gyorsan párolog. A pára felemelkedik a Hermón hegységre, és 2500-3000 méter magasban a mozgó hideg légáramlatok megtelnek ezzel a párával és dél felé mozognak. Majd az első természetes akadály, amibe a felhők beleütköznek az a Sion hegye. Így tehát a Hermón harmatja nem más, mint a kiszáradt földeknek áldást hozó eső.

Az életünk: kellemes látvány?

Dávid azt mondja: a testvérek együtt lakoznak. A testvérek jellemzője az egység. Ez a különös sajátosság sok-sok örömet ad a benne élőknek, sőt környezetüknek is. Gondoljuk át az életünket: mi a jellemzője? Kellemes látványt nyújt? És mit mondanak rólunk azok, akik bennünket figyelnek? Dávid azt mondta: amikor a testvéri közösségre tekintek, én látom benne Áront – felkenetésének gyönyörű pillanatát –, látom az esőt, amint jön északról, látom a kiszáradt földekből sarjadó új életet.

A másodlagos első helyen?

Testvérek, meg kell valljuk, hogy sokszor megosztottak, különködők vagyunk. Sokszor a másodlagos dolgokat tesszük első helyre. És amikor a kevésbé fontos

A perecseni imaház látképe

dolgok kerülnek a fő helyre, akkor a megosztottság már valami helyénvaló dolognak tűnik. Sokszor hibás alapokra akarjuk rakni a testvéri egységet. Pál apostol nagyon egyenes volt, szinte radikális. A korintusbeli gyülekezetnek azt írta: „én nem akarok tudni egyébről ti közöttetek, mint Jézus Krisztusról, mint megfeszítettéről”. Az, hogy kinek a tanítását követjük, a Péterét, a Pálét, vagy az Apollósét, nem annyira fontos. Ha Jézus Krisztus keresztyén, ahova mi gyülekezünk, akkor az igazi egység, az Úr Jézusé van közöttünk.

Egy roppant „erős” szó

A 133. Zsoltár egy nagyon erős kifejezéssel fejeződik be, azt mondja Dávid: „Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor”. Az eredetiben ez így olvasható: „Isten parancsolja”, hogy az ő áldása maradjon ott mindörökké. Ez egy roppant erős szó, és ezért fontos az, ahogyan az Úr a mi egységünket látja.

Szeretnénk, hogy az Úr megáldjon bennünket? Persze, hogy mindnyájan ezt óhajtuk! Mégis időnként nehezünkre esik, hogy az egységért fáradozzunk. Inkább harcolunk olyan alapokon (olyan dolgokért), amelyek csak másodlagosak.

Befejező jókívánságok

Valószínű, hogy nem tudtam nektek valami vadonatúj dolgokat mondani, amit soha nem hallottatok még –, de úgy hiszem, hogy az egység rendkívül fontos. Nem tudjuk, hogy mit hoz a holnap. Mit látunk, mi jön nyugatról, vagy keletről? Nem jó dolgok. És mind több akadály lesz, mind több olyan momentum, amibe megütközhetünk. Isten ígéje azt mondja, ha együtt élünk, együtt járunk és harcolunk – egységben –, akkor ő parancsolja (kirendeli), hogy áldása rajtunk maradjon.

Kívánom, hogy az Úr áldja meg mindazt, amit őerte tesztek, egyéni életeteket, a gyülekezeteket, családokat. Olyanképpen, hogy amikor a világ néz titeket, akkor azt mondhasssa: íme, ezek a baptisták igazi keresztyének. És akkor Isten mondhatja, hogy az én áldásom maradjon az én gyermekeimen, mert azok egységben vannak. Egy ilyen egységet kívánok nektek, az Úr nevében, Ámen!

(Fordítás, alcímek: Sz.L.)

Harmincas évfordulók és a kétszer harminc

Az indulás évei és szolgálat a diktatúrában – Beszélgetés **Vékás Zoltánnal**, a szatmárnémeti gyülekezet lelkipásztorával

Úgy történt, hogy a Facsád-i teológus találkozóról jövet Vékás testvérék – Zoltán és Erzsike – egy kis pihenőt tartottak Szentjánoson (vasárnap velünk voltak az imaházban), ekkor indult a beszélgetésünk az évfordulókról. Aztán pár nap múlva (október 30-án) kerítettünk sort a teljes interjúra.

Rip: Lenne szíves Vékás testvér összefoglalni az évfordulókat?

– **Vékás Zoltán:** 30-as évfordulók voltak az életemben, az életünkben 2008-ban. Ezelőtt 30 évvel, június végén Temesváron tartottak a teológiai évzárónkat. 1978-ban, augusztus 23-án volt a menyegzőnk, Isten kegyelméből Gidó Erzsébet lett a feleségem. Szeptember 6-án indultunk Vajdahunyadra négy bőrdn-del, ott foglaltuk el első szolgálati helyünket. November 27-én került sor a lelkipásztorra való avatásomra, és 2009. január 4-én 60 éve lesz, hogy erre a földre születtem. Összejöttek ezek a harmincasok, meg a kétszer harmincas évforduló, ez nagy kegyelem.

Isten éltesse sokáig Vékás testvért! ...Kezdhethénk a beszélgetésünket a bukaresti szemináriumi évekkel. Hiszen erre emlékeztek Vékás testvérék október 24-25-én a Temes megyei Facsádon, a 30 éves teológiai találkozón (tudósítás erről a 4. oldalon).

– 1974-ben 20-an kezdtük szemináriumi tanulmányainkat. Ez egy rendkívüli létszám volt. Azelőtt sok évvel és azután is majd sok évre rá volt ilyen nagy csoport. Korábban két-három-négy embert vettek fel a teológiára, és közöttük magyarokat – még amikor tíz fős is volt az induló csoport – csak kettőt vagy hármat. Egy kis engedmény következménye lehetett ez az államhatóság részéről. Abban az időben mintegy ötven lelkipásztor egy olyan memorandumot írt alá és adott be az államhatósághoz, amelyben több szabadságot kértek az evangéliumi keresztyéneknek – általában a kommunista rezsimben elnyomott vallásfelekezetnek – úgy mint: Biblia- és énekeskönyvek nyomtatása, az evangéliumi gyülekezetekben a bemerítések felszabadítása, hogy ne kelljen engedélyt kérni rá, a teológiai oktatás, stb.

Az évfolyamtársak közül ketten a '77-es földrengéskor meghaltak, két kollegánkat pedig a szekuritáté szorítása következ-

tében „eltanácsolták“. Ugyanis, az ő szemükben mindannyian hibásak voltunk, de kerestek két bűnbakot, hiszen mindnyájunkat nem dobhattak ki. Úgyhogy 16-an végeztünk, közöttük hárman voltunk magyarok: Tótós János, Máthé Miklós testvérek, és én.

Hogyan alakult a volt diáktársak élete?

– Megható volt visszatekinteni és látni, amiket Isten tett az életünkben. Mindenki azt mondta, úgy érzi, hogy a helyén van, nem tévesztett pályát. Voltak néhányan, akik nem teljes örömmel tudtak a családi életükről beszámolni, mert nem mindig egyik gyermekük tért az Úrhoz. Amit még megfigyeltem, hogy ötön a kollegák közül ugyanazon a helyen szolgálnak, ahol elkezdték 30 évvel ezelőtt. Úgy hiszem, hogy ez sokat elmond arról az évfolyamról.

Mit tudhatunk meg a korábbi évekről?

– 14 éves koromban fejeztem be az elemi iskolát szülőfalumban Kigalambfalván. Abban az időben fejeződött be a mezőgazdaság kollektivizálása. Szüleim úgy látták, hogy nekünk, gyermekeknek emberileg nincs ott jövőnk, habár, nem biztos ez, hogy így volt. Így kerültem Brassóba, szakiskolába, szerszámlakatos szakmát tanultam az autógyárban. Az iskola befejezése után dolgoztam és elkezdtem az esti liceumot, az akkori Unirea Liceum magyar tagozatán. Nappal dolgoztam, szüleimtől 140 km-re, délután tanultam, este mostam, konyhászkodtam.

Következett a katonaság?

– Igen, de a szokottnál kicsivel később, nem 20, hanem 23 éves koromban. Egészségi gond miatt – a mellkasban egy bizonyos deformálódás volt, amit soha nem éreztem és nem is tudtam, hogy ez baj – un. front mögötti szolgálatra hívtak be (így megszakítás nélkül befejezhettem a középiskolai tanulmányaimat és leérettségiztem). A brassói hadkiegészítőnél, a Comisariatul Militar-nál szolgáltam, ahová irodai szolgálatra osztottak be. Jártuk Brassó megyét, seregszémlett tartottunk a tartalékosoknál. Most is csodálom Isten munkáját, hogy kerültem oda. Emberileg az is hozzájárult, hogy mivel technikai rajzot is tanultam és írásom ennek megfelelő volt, ezt is figyelembe vették. Nem kérdezték, hogy milyen vallású vagyok, mert hívőként nem lett volna tanácsos részükről, hogy oda

Vékás testvérék a szentjánosi imaházban

beválasszanak. Miután egy hónap múlva letettem az esküt, és azonnal meglátták, hogy hívő vagyok, de már nem volt mit tenniük... Ezalatt a másfél év alatt körülbelül 200 ezer emberrel álltam szóba. Ez olyan emberismeretre adott lehetőséget, amit nem tudok más helyre tenni, minthogy Isten készített a lelkipásztori szolgálatra. Például, ha valaki bejött, én a bensőmben már kb. tudtam, hogy az az ember igazat mond vagy nem, észleltem a köszönéséből, a megjelenéséből, tekintetéből, annyira jellemzően viselkednek az ilyen emberek.

Úgy tudom, Vékás testvér sportolt is. Kérdezhetem, hogy mit?

– Igen, hát ilyen hobbi sportoló voltam, hegymászást, futballozást, röplabdázást gyakoroltam. Brassóban lévén, ott van a Cenik, ami 600 m magas, volt úgy, hogy naponként „felugrottam” munka után a csúcsra, vagy felszaladtunk a Nagykő-havasokra, ami körülbelül 24 km távolságot és kb. 700-800 m szintkülönbséget jelent. Onnan Predealra mentem gyalog és este vissza vonattal. Máskor a Rozsnyó völgyébe vettem az irányt kerékpárral, mire észre vettem, már 90 km-t pedáloztam... Megjegyzem, mindez nem arról tanúskodott, hogy nagyon komoly hívő fiú voltam, hanem arról, hogy komolyan vettem a testedzést. Amikor Isten megkönyörült rajtam és megtérhettem, akkor láttam, hogy ezekből többet is ki kellett volna hagynom.

Hogyan történt az elhívás a lelkipásztori szolgálatra?

– Soha nem kételkedtem abban, hogy nekem meg kell térni. Baptista családban nőttem fel; édesapám az Úrnál van már 17 éve, édesanyám most 88 éves. Abban a világosságban, ami a Székelyföldön volt akkor, ők komoly hívő emberek voltak. Soha nem botránkoztattak meg. Nem esett

nehezemre az imaházba járás, hozzátartozott az életemhez. Amikor Brassóba kerültem, 14 éves koromban, édesapám azt mondta (a bentlakásból visszakísértem az állomásra és a vonat érkezése előtt szemembe nézett, én könnyezve hallgattam): „Fiam, itt maradsz most ebben a nagy városban. Rengeteg lehetőség van a bűnözésre, a bűnre való hajlásra, de van egy baptista gyülekezet itt, és azt ajánlom, hogy amikor csak teheted, oda menj!”.

Ugyanis a bentlakás egy szigorú katonaság volt, havonként egyszer lehetett egy fél vasárnapra kijönni... Járván a gyülekezetbe az otthoni jó örökség hatására, sokszor megérintett az ige és azoknak a velem egykorú fiataloknak a bizonyágtétele, akik igazán megtértek. Meggyőződtem arról, hogy bűnös ember vagyok, és 1967-ben bemelegítkeztem. Úgy hiszem, őszintén tettem ezt, teljes meggyőződéssel hittem, hogy az Úr Jézus meghalt érttem, megbocsátotta bűneimet. Azt éreztem, Isten hív arra, hogy az ő ügyében, az ő Lelkének a segítségével szolgáljak az embereknek, és tettem is a brassói és környéki gyülekezetekben néhány fiatallal. Ezt a vágyam közöltem az akkori brassói gyülekezettel és megvizsgálva ők küldtek a teológiára.

Később visszatekintve megláttam, hogy az újjászületés fogalma nem volt teljesen kikristályosodva az életemben. Ezt Isten a szeminárium első hónapjában tisztázta le bennem. Tanárain és évfolyamtársaim nagyon komoly hívó élete által a Szentlélek arra ösztönzött, hogy újra értékeljem megtérésemet, elhívásomat, odaszánásomat. A drága Jézus vérében újra megmosott, belső bizonyosságot és békességet adott újjászületésem és elhívásom tekintetében. Boldogan vallottam és vallom mindmáig: mindenkinek szükség a megtérés, újjászületés és szent élet.

Hogyan alakult az első szolgálati hely?

– A szemináriumtól minket nem küldtek legációba hivatalosan, pénz se volt rá, de a hatóság sem örvendett annak, ha jönnek-mennek a fiatalok és buzgólkodnak. Ennek ellenére a nyári vakációkban én elindultam és meglátogattam a testvéreket. Nőtlen lévén, felkerestem minden évfolyamtársamat. Így találkoztam gyülekezetekkel és a második évben egy levél érkezett Vajdahunyadról a szeminárium vezetőségéhez, hogy meghívják engem lelkipásztori szolgálatra, ha befejezem a tanulmányaimat. A vajdahunyadi körzetnek nem volt állandó lelkipásztora, hol a Székelyföldről jött egy lelkipásztor, hol másfelőlről

alkalmilag látogatta egy-egy lelkipásztor. Én úgy győződtem meg, hogy a tanulmányok befejezése előtt nem kell ezt elfogadni, de megegyeztek a vezetőséggel, és minden hónapban egy vagy két hétvégét Lupényban és Vajdahunyadon töltöttem. Bukarestből volt direkt vonat a Zsil-völgyén keresztül. Két éjszakai utazás volt oda-vissza. Viszont a testvérek a meghívást megújították minden évben, annak ellenére, hogy én mondtam, csak a 4. év utolsó hónapjaiban adok választ, ami lehet „igen”, de „nem” is, hogy szabadságuk legyen más pásztor hívására. Igéhidettként szolgáltam ott. Ha kérdeztek valamit, akkor véleményt mondtam, de leginkább megtartottam magamnak, úgy láttam, így egészséges. Aztán a negyedik év végén fogadtam el a meghívást.

Tehát az volt az első szolgálati helyünk. Az egyik testvérnek az udvarán volt egy kis melléképület, az volt a lelkipásztori lakás három évig (*elneveti magát - rip. megj.*). Egy kis szoba, egy kis konyha, a kert végébe jártunk az illemhelyre, és a szomszédban fürdöttünk, így volt (*nagyon szép volt, súgja Erzsike*). Nem tudtam, hogy egy lelkipásztornak mennyi a fizetése, míg meg nem kaptam az elsőt, négy évig ez valahogy nem is érdekelt, olyan nagy kegyelemnek tartottam a szolgálatot.

Meglepő volt az első fizetés?

– Nem, pont jó volt (*derűsen mondja*), nem egészen nyolcszáz lej az akkori pénzben. Meg lehetett élni belőle, főleg ha a feleségem is dolgozott (*pont elég volt – egészíti ki Erzsike – , mindig gondoskodott az Úr*).

Aztán jöttek a gyerekek és az első gyerek süketnémának született, állandó kórházba való járás következett (Temesvár, Bukarest, Marosvásárhely, Budapest, Szeged). Jött a második, akit tíz hónapos korában magához vitt az Úr. A harmadik gyerekünk most a második élő, Benjámin.

Emberi szemmel nézve elég rögzös volt az út, de nem emlékszem, hogy boldogtalanság, vagy keserűség érzése vett volna rajtunk erőt. Ha megkísértettünk, mert a Sátán szerette volna beadagolni: „hát ilyen Istent szolgáltok?”, mindig segített az Úr és kaptunk elegendő erőt, hogy feldolgozzuk. Nekünk semmi érdemünk nincs ebben. Nem értünk mindent abból, amit Isten tett velünk, de biztosan jól végezte, és a testvérek is észlelhettek ebből valamit, amit az Úr bennünk munkált (nem tudjuk pontosan, hogy mit, és hiszem, hogy nem is mi kell megmondjunk ezt).

A '89-es változásokig tartott a vajdahunyadi szolgálat?

– Néhány hónappal tovább, 1990. augusztus 1-én költöztünk Szatmárnémetibe, azóta ott szolgálunk és a környéken. Úgy szoktam emlegetni a beszélgetésekben, hogy lelkipásztor voltam 12 évet a kommunista-, és 18-at a szabad világban, hát két külön világ, de ugyanaz az Isten!

A kezdés épp a diktatúra utolsó nehéz éveire esett.

Nem mondanám, hogy nehezek, hanem másak voltak. Kohászat és bányavidéken gazdaságilag részben néha jobb volt, mint másfelé. (A Zsil-völgyében lehetett ritkán húst is vásárolni, talán a bányászok '77-es felkelése következtében). Most a lelkiekre összpontosítanék. Mi voltunk az első lelkipásztor házaspár abban a körzetben. 27 helyről voltak együtt a testvérek, Vajdahunyadon kb 85 tagot számlált a gyülekezet amikor odaköltöztünk, 142 tagig mentünk föl. Lupényban kb. 65 tag volt, amikor a legtöbben voltunk. A testvérek igyekeztek az Úrnak szolgálni. Elég sokat túrtak nekem is, mint „fiatal” pásztornak.

Ami a diktatúrát illeti, nem sokat beszéltem a szekuritáté zaklatásáról, mert úgy gondoltam, normális, hogy a lelkipásztornak ilyen „terhe” is van. Utólag elmondhatom, felkerestek és rá akartak beszélni nem egyszer, hogy legyek a barátjuk. Kemény beszélgetéseink voltak, de hála az Úrnak, nem sikerült a tervük. Sőt többször bizonyágtevással fejezhettem be a beszélgetésünket. Isten kegyelme volt ez, meg a vajdahunyadi és lupényi imádkozó, vezető testvérek érdeme, akikkel megoszthattam problémáimat.

Úgy vélem, hogy annak a kisebb létszámú magyarságnak könnyebb volt ott a románság között. Nem jelentett nagy veszélyt az (már amire ők gondoltak), amit egy magyar okozhatott volna. Néha úgy kezeltek mint egy más lelkeszt és nem mint magyart és baptista lelkipásztort.

Lupényban már ott találtam az ifj. Vass Gergely testvért, aki a gyülekezet előljárója volt, lelkipásztor. Jók voltak azok az évek.

Epilógus

Beszélgetésünk még sokáig folytatódott, olyan kérdések körül, mint pl. „13 év szolgálat a Szeretet-szerkesztőségben”, „Küzdelem az életért”, „Amit az a székely falu és a család adott”, vagy „Az élet summája”. Reméljük, hogy egyszer ezeknek a közlésére is sor kerül.

Szilágyi László

Temesvár

„Kik ezek a fehérbe öltözöttek?” – tette fel a kérdést az aradi belvárosi énekkar október 5-én Temesváron, amikor három fehér ruhás tett vallást a nyilvánosság előtt hitéről és Isten iránti elkötelezettségéről. A két bányai gyülekezet hálát adott elsősorban azért, mert az elhintett igemag kikelt és testvéreink igennel válaszoltak Isten hívására. Továbbá azokért a lelki munkásokért, akik segítettek az először csak érdeklődőknek majd később vágyakozóknak abban, hogy gyógyuljanak, helyesen lássák önmagukat és megtegyék az első határozott lépésüket Isten felé.

Megemlíthetjük, a teljesség igénye nélkül, Bayer György testvér és felesége Ági (magyarországi Baráti Missziós Alapítvány vezetői) hűséges és lelkesítő munkáját, amit az elmúlt évben végeztek a temesvári gyülekezetben. Isten ígését Vass Gergely lp. testvér hirdette, aki figyelmeztette a népes hallgatóságot arra, hogy a bemerítés nem megérkezés. Ahogyan az Atya gyönyörködött Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának bemerítésén, ugyanúgy szeretné bennünk is örömet lelteni, sőt gyönyörködni. Felemelő érzés volt hallgatni az aradi testvérek szolgálatát, együtt lenni a Megváltó asztala mellett az Úrvacsoránál és délben a közös ebéden.

A bemerítettek balról jobbra: Magosin Maris, Csóka Norbert és Ütő Irma, balról dr. Vass Gergely lelkipásztor, jobbról Nagy Géza gyülekezeti vén.

Délután hálát adtak a testvérek Istennek a szellemi, lelki és fizikai áldásokért, amivel ebben az évben is elárasztotta őket. Megpróbálták szemlélni nemcsak a látható, gazdagon megterített asztalt, hanem az adakozó Istent is, akinek hatalma van arra is hogy adjon és ha neki úgy tetszik, el is vegyen. Helyes Istenképre szükség van a hálaadásban is az egyre inkább eltorzuló, fogyasztói szemléletű világunkban.

Kívánjuk, hogy az újonnan bemerítettek növekedjenek és legyenek hűek Megváltójukhoz mindhalálig.

Gál Hajnal

Sepsiszentgyörgy

2008. október 5-én délelőtt a sepsiszentgyörgyi gyülekezetben bemerítési istentiszteletet tartottunk. Négyen tettek bizonyágot hitükről és elhatározásukról, hogy Krisztus testéhez akarnak tartozni. Az áhítat alkalmával Lázár Ede csíkszeredai előjáró buzdított imára a Kol 1,12-14 alapján. Alkalmi igehirdetéssel Sallai Jakab nyárádmagyarósi lelkipásztor szolgált az 1 Pt 3,18-22 alapján. Beszért a keresztről, mint megváltásunk, szabadulásunk jelképéről, Noé bárkájáról, mint az ítélet és a kegyelem jelképéről és a bemerítésről, mint a

Krisztussal való eggyé válásunk és az új életben való járásunk pecsétjéről.

A fehér ruhások bizonyágtétele után a bemerítést Kiss Zoltán helyi lelkipásztor végezte. Az új tagokért kézzrátéttel Bertalan Péter, Veress Bálint, Sallai Jakab és Kiss Zoltán testvér imádkozott.

A képen láthatók balról jobbra, első sor: Sibianu Márta, Fésűs Margit, Pap Rozália, Szűcs Ruben. Hátsó sor: Sallai Jakab és Kiss Zoltán. Ruben és Margit a sepsiszentgyörgyi, Márta a bölöni, Rozália a csíkszeredai gyülekezet tagjai lettek.

Délután hálaadó alkalmat tartottunk. Az Igét ugyancsak Sallai Jakab lelkipásztor hirdette a Zsolt 103,1-13 alapján, amiben arra buzdított, hogy minden körülményben lássuk meg azt, amiért hálásak lehetünk, hálaadásunk ne függjön a körülményeinktől, legyünk hálásak az anyagi javainkért is, de becsüljük ezeknél sokkal többre a lelki áldásokat, javakat. Az úrvacsora alkalmával, hálával emlékeztünk Jézus Krisztus értünk hozott áldozatára az új tagokkal együtt.

Isten áldása kísérje a bemerítettek életét, hogy hűek legyenek Krisztushoz és Krisztus menyasszonyához, a gyülekezethez.

Barabás Emőke, Sepsiszentgyörgy

Székelyhíd

Rájuk nézve valóban igaz, hogy „Ők azok, akik jöttek a nyomorúságból”. Jöttek a bűn nyomorából, az élet sötétebbik oldaláról, a megvetett és Isten nélküli életből, de megérkeztek fehér ruhába 2008. november 9 -én, hogy a székelyhídi cigány gyülekezetben vallást tegyenek arról, hogy személyes találkozásuk volt az élet urával, Jézus Krisztussal.

Csodálatos örömnép volt ez a nap, hiszen 33-an tettek vallást Jézusba vetett hitükről, és mutattak példát sok száz embertársuknak az Isten ígéje iránti engedelmességből. Két gyülekezet közös ünnepe volt ez a délután, hiszen a Székelyhídon levő két cigány gyülekezetből voltak a fehérruhások, és a hallgatóság tagjait is főként ez a két gyülekezet adta.

Bödő Zoltán lelkipásztor testvér a cigánymisszió egyik vezetője volt az örömnép házigazdája. Köszöntő szavai és az alkalom keretében elmondott igei gondolatai is a szívek mélyére kerültek. Az ige szolgálatát Bányai János lelkipásztor testvér végezte, aki a gyülekezet ügyintéző lelkipásztora. Szolgálatában örömeinek adott hangot, hogy íme az elvetett mag kikelt és már nemcsak a szülők, hanem az újabb generáció, a gyerekek is jönnek az Úrhoz.

Különös része volt az alkalomnak, hogy Hamza Imre testvérünk, aki ebben az évben lett a szolgálatra kirendelve, első bemerítésére készülhetett. Isten csodálatos módon is válaszolt Imre testvér imádságaira és szolgálataira, hiszen saját gyermekét és testvérét is bemeríthette.

A bemerítés szolgálatát két testvér végezte: Hamza Imre és Bányai János testvér. Felemelő érzés volt látni ahogy egymás után lépett a hullámsírba a 33 testvér. Tudjuk azt, hogy nemcsak a földön, hanem a mennyben is csodálatos örömnép volt ez az alkalom.

Fehérruhás testvéreinket köszöntette (igaz csak levélben) Kőszegi Dániel és Kőszegi Zsóka testvérnő, akik a cigánymisszió elkötelezett támogatói immár több, mint tíz év óta. Ők jelenleg Amerikában tartózkodnak, emiatt nem tudtak velünk együtt

hogy fehérruhásaink eljutottak ehhez a naphoz.

A keresztyén cigánymisszió nevében Dán László testvér, a misszió vezetője köszöntötte a bemerítkezteteket és adott át nekik egy-egy bibliát, buzdítva őket, hogy amit Isten bennük elvégzett, azt ne tartsák meg maguknak, hanem adják tovább még sokak számára.

Örömnépünk ismét ráirányította a figyelmet arra, hogy amennyiben a gyülekezetben szolgáló testvérek összefognak és egymást segítve végzik

ünnepelni. Kedves színfoltja volt a köszöntések sorának, amikor Podobni Erzsébet testvérnő a Torontói Magyar Baptista gyülekezet tagja köszöntötte az új testvéreket. Podobni testvérnő néhány hetet a cigánymisszióban tölt, szolgálataival, kedves, közvetlen személyiségével sok örömet szerzett többfelé is a cigánymisszióban. Hamza Sándor, Móda Sándor és Gellén Tibor testvérek megható módon köszöntötték a bemerítkezteteket. Testvéreink szolgálataikkal és odaszánt életükkel sokat tettek azért,

munkájukat, akkor annak ilyen áldott gyümölcsei lesznek. A többszáz fős gyülekezet az alkalom után még szeretetvendégségben lehetett együtt. Jó volt megosztani egymással megtapasztalásainkat és bátorítani egymást.

Hisszük és tudjuk, hogy Isten tovább folytatja köztünk áldott munkáját, aminek szeretnénk mi is részesei lenni.

Alapítványi Hírnök

Hosszú, de türelemmel viselt betegség után 2008. október 28-án, életének 86. évében hazahívta az Úr **Özv. Balla Sándorné** (szül. **Sárközi Ilona**) testvérnő, a szatmárnémeti gyülekezet tagját. Már 2007 karácsonya előtt elbúcsúzott családjától és a gyülekezettől, de Isten adott neki még 11 hónapot. Ilonka néni férjével évtizedekkel ezelőtt költözött hozzánk Székelyhídról, ahol a gyülekezet oszlopos tagjai voltak. Az Úr 4 gyermekkel, 7 unokával és 7 dédunokával áldotta meg őket. Bár nem voltak jó módú emberek, ismertek voltak vendégszeretetről. Testvérnőnk élete jól szemlélteti, hogy milyen fontos a szolgálattelvő férfiak mellett a hívő, szolgálatkész feleség (Balla tv. a székelyhídi gyülekezet elöljárója és a gyülekezet ének- és pengetőzenekarának vezetője volt). Példaértékű, hogy sohasem panaszkodott hosszú betegsége alatt, inkább ő bátorított másokat és imádkozott sokakért. A temetésen először Vékás Zoltán lp. testvér prédikált (Fil 1,20-23), majd Szűcs Sándor lp. testvér hirdetett igét (1Kor 15,53-58). Szolgált a gyülekezet énekkara és fúvós zenekara. „Az igaznak az emlékezete áldott” (Péld 10,7a). **Erdei Béla**

2008. november 14-én csendesen az Úrhoz költözött **Ferenczi Erzsébet** (szül. **Szentmihályi**) testvérnő, aki a szatmárnémeti gyülekezet tagja volt. 80 évet kapott Teremtőjétől. Az utolsó két évet ágyban töltötte, teljes gondozásra szorulva, amit lánya türelmesen és hűséggel végzett. A temetésen Vékás Zoltán lelkipásztor hirdette a vigasztalás igéit a Zsolt 116:7-15 alapján, hangsúlyozva: hogy az Úr jót tett testvérnőnkkel, amikor megváltotta, ilyen hosszú élettel megajándékozta, és isteni módon mérlegelte az ő halálának óráját, rá és szeretteire való tekintettel. A sírkertben Szűcs Sándor, gyülekezetünk másik lelkipásztora beszélt a boldog feltámadásról. A gyülekezet ének- és fúvós kara szolgált Istent dicsőítő énekekkel.

December 7-én nővére, **Király**, született **Szentmihályi Lídia** is elhunyt, akit 94 évvel ajándékozott meg az Úr. Testvérnőnk hosszú ideig Nagyváradon élt, a váradi gyülekezet tagja volt. Idős napjaiban gondozásra szorulva került Szatmárnémetibe, ahol két évig unokahúga viselte gondját. Itt érte a hazahívó szó. Temetése Nagyváradon volt, ahol dr. Giorgov Adrián lelkipásztor testvér hirdette Isten igéjét I Kor 15:51-57 alapján, valamint egy énekcsoport is szolgált. **V.E.**

Özv. Medgyesi Jenőné született Csetnek Rozáliát 2008 november 3-án haza szólította az Úr. Az utolsó 9-10 hónap alatt nagyon legyengült és ágyban feküdt. Ez idő alatt egy jajszo sem hagyta el az ájkát, mindig azt mondta: „Hála az Úrnak, jól érzem magam”. A szatmárnémeti gyülekezet legidősebb tagja volt korra és gyülekezeti tagságra való tekintettel is. Édesanyjával, ikertestvérével és testvér bátyjával kora ifjúságától fogva csatlakozott a helyi gyülekezethez és szolgálatot is vállalt. Az Úr megáldotta zenei tehetséggel és azt a gyülekezetben kamatoztatta. Énekkari tag volt, harmónium kíséretet is vállalt. Nagyobbik lányát és fiát is tanította harmóniumozni. 89 éves korában vált meg az énekkartól. A gyülekezeti alkalmakat rendszeresen látogatta és mindenkit buzdított a szolgálatra. Sokakat, akik szenvedtek különböző bajokban és kísértésekben, megvigasztalta. A gyülekezet betegeit látogatta. A helyi kórházban betegápoló volt, innen ment nyugdíjba is. Orvosai és betegei elismerését váltotta ki szorgalmas és odaadó munkájával. A virasztóban Vékás Zoltán és Szűcs Sándor testvérek hirdették a vigasztalás igéit. Vékás testvér az És 57:1-2 valamint a Zsolt 4:9 alapján szólt a jelenlevőkhöz. Idézte, hogy elköltözött testvérnőnk nemsokkal halála előtt énekelte magában: *Halld mint zeng*

az égi kar... c. éneket. Szűcs testvér a Mt 25:21 alapján hirdette Isten drága igéjét. A gyülekezet énekkara alkalmi énekekkel szolgált. A temetésen nagyszámú résztvevő jelent meg: rokonok, ismerősök és a gyülekezet tagjai közül is sokan. Szűcs Sándor testvér 1Pt 1:3-9 versek alapján szólt az igét: Isten élő reménysége újonnan szült minket és hervadhatatlan örökségünk van a mennyben eltelve: az üdvösség. Vékás testvér a sírnál szólt az igét Jn 5:28-29 alapján a feltámadással kapcsolatban. Az ének és fúvós kar felváltva szolgált. Mindenért az Úré legyen a dicsőség.

Özv. Kiss Anna nőtestvérünket 84 éves korában, hosszú szenvedés után, az Úr hazahívta az örök hazába. Szüneteseit türelemmel viselte, amíg erejéből telt énekelte és imádkozott, nem feledkezett könyörögni családjáért, unokáiért, a dédunokákért és a gyülekezetért. Temetése október 10-én volt népes számú gyülekezet jelenlétében Arad-Kisszentmiklóson. A háznál igét hirdetett Pavel Gag román baptista lelkipásztor (Zsolt 90), valamint Boros Gyula tv. a szalontai gyülekezet pásztor (Fil 1:20-23). A temető kertben Katona János, a gyülekezet ügyintéző lelkipásztora szolgált (Zsid 9:27) alapján. Kívánjuk, hogy mindenható Istenünk Szent Szellemének vigasztaló ereje nyugodjon meg a gyászoló családon és gyülekezeten, míg az „első elmúlnak”. **K.J.**

Szilágynagyfaluban 2008 július 16-án kísértük utolsó útjára **Benedek Margit** testvérnőnk, aki 78 évet kapott ezen a földön Teremtőjétől. Házasságban élt 59 évet. A gyászistentiszteleten Szekrényes Pál és Fazakas György lelkipásztorok hidették a vigasztalás igéit 2Kor 1:3-5 versei alapján. Szolgált a helybeli énekkar és fúvós zenekar. Az Úr vigasztalja és erősítse az özvegyen maradt beteg férjet és a gyászoló családot.

Szeptember 28-án gyászistentiszteletre gyűlt össze a szilágynagyfalui gyülekezet, és a népes rokonság **Fazakas Márton** testvérünk koporsója köré, akit 87 kegyelmi esztendővel ajándékozott meg az Úr. Testvérünk Isten háza iránti hűsége példa marad a gyülekezet számára. A háznál Péter István, Szekrényes Pál és Simon András lelkipásztor szolgált (2Kor 5:1-10, Jel 21:1-7). A temetőben Papp László lp. hirdette a vigasztalás igéit (Jób 16:22-23), szolgált a helybeli énekkar és fúvószenekar is. Mennyei Atyánk vigasztalását és gondviselését kívánjuk a hátramaradt özvegy testvérnőnkre, gyermekeire és azok családjaira. **Nagy György**

A baróti körzetben a közelmúltban két temetési ünnepély volt, ünnep, mivel hisszük, hogy testvérnőink a lehető legjobb helyen vannak most.

Október 1-én temettük Szarazajtán a 77 éves **Pap Erzsébet** testvérnőnk, akinek élete próbákkal volt tele: életének utolsó tíz esztendőjét fia és menyé szeretetteljes gondozása között tölthette el, folyamatos fizikai és szellemi leépülésben, amely idő alatt képtelen volt gyülekezetbe járni. Vigasztaló és reményteljes szavakat mondott Győrfi Elek Tóbiás baróti meghívott lelkipásztor a háznál a 2Kor 5,1-10, a sírnál pedig a 1Pt 1,3-7 igeszakaszokból. Imádkozunk testvérnőnk fiáért és menyéért, hogy megismerjék Krisztus kegyelmét életükben.

November 21-én temettük a bölöni **Puscaş Ilona** testvérnőnk, aki 10 hétig tartó súlyos betegség után, 68 évesen távozott a látható világból, az ő élete is megpróbáltatásokkal teljes volt, utolsó heteiben Istentől nyert vigasztalást és erőt. A háznál

Győrfi Elek Tóbiás meghívott lelkipásztor (Zsolt 73:21-28), a sírnál pedig Erdő Zoltán diakónus (Róm 6,23) testvér hirdette a vigasztalás és az evangélium ígét. Imádkozunk férjéért, hogy ő is kegyelemben részesüljön.

Mindkét alkalommal sok embernek tehetünk bizonyosságot a feltámadott Krisztusról. Hisszük, hogy az Ige nem száll a porba, hanem elvégzi ítélő és megelevenítő munkáját. **Gy. E. T.**

Gálospetriben július 18-án kísértük utolsó útjára **Papp Róza** testvérnőt, akit az Úr 96 éves korában, rövid és alázatban viselt szenvedés után hazahívott a mennyei otthonba. Testvérnőnk fiatalon fogadta el az Úr Jézust és élete során odaadással szolgált. Temetésén a vigasztaló igéket Szabó András és Gáll Győző lelkipásztorok hirdették (Jób 19:25-26).

A kegyelmes égi Atya adjon vigasztalást a gyászoló családnak.
Unokája: Szabó Irénke

Szilágyi István (86) temetése 2008. július 3-án volt Vedres-ábrányban. A háznál megtartott gyászszertartáson ígét hirdetett Szilágyi Zsigmond, a Nagyvárad-Betlehem gyülekezet előljárója (2Tim 4:6-8), Bodor Sándor ny. lp. (Lk 2:25-32), majd román nyelven Diós-Pupui Ferenc (Zsolt 15). Az összegyűlt testvérek román nyelven magasztalták az Urat énekekkel, szolgált a monospetri fúvószenekar. A sírkertben Diós Ferenc lp. tv. az 1Thessz 4:13-18 alapján szólt a feltámadás reménységéről. Az alkalmi énekkar különböző gyülekezetekből állt össze (Nagyfalu, Bagos, Széplak, Szalárd, Nagyvárad) és magyar nyelven dicsőítette az Urat; befejezésül Elek András szalárdi testvér imádkozott. Elköltözött testvérünk oszlopos tagja volt a maroknyi vedres-ábrányi közösségnek, igehirdető, orgonista, két ízben gyülekezeti előljáró. 1921. november 7-én született a Bihar megyei Micskén Szilágyi István és Bertalan Erzsébet első gyermekeként (egy 8 gyermekes családba, amiből hatan érték el a felnőtt- és öregkort). Fiatalon, huszas éveiben volt a megtérése. '48. december 4-én lépett házasságra a vedresábrányi Bozsik Erzsébettel és hamarosan felesége falujában le is telepednek. Házasságukat az Úr megáldotta három gyermekkel (Gizella, Jolán és Gyula), tíz unokával és tíz dédunokával.

Szilágyi István aktív résztvevője és terjesztője volt a '60-as évek ébredési hullámanak, önkéntesen látogatta a környékbeli gyülekezeteket – gyalog, később kerékpárral. Öreg korában is, mikor ereje már fogyófélben volt és az igehirdetést a nehézkes beszéd miatt nem tudta vállalni, az orgona megszólaltatásában továbbra is működött. (Most érezzük hiányát, hisz egyedüli orgonista volt a gyülekezetünkben.) Az elmúlt nyáron új imaházat építettünk, amelynél már nem tudott segédkezni, de „muszály volt” elvinnünk, hogy legalább két-három téglát adjon ő is a mesterek keze alá, hogy ilyenképpen részt vegyen a második ház építésében. A megnyitó ünnepséget már nem érhetette meg, de hisszük, hogy a mennyei házban dicsőíti Megváltóját, akihez hosszú életén át hűséges maradt. A mi Urunk töltsé be az űrt, amit elhunyt testvérünk hagyott maga után a kis gyülekezetben és adjon vigasztalást a gyászoló családnak. **Szilágyi Gyula**

Dr. Mészáros Kálmánnak, a Magyarországi Baptista Egyház elnökének az édesapja **Idősebb dr. Mészáros Kálmán**

temetése 2008. november 29-én volt Pécelen a baptista temetőben. A gyászistentisztelet a szolgálati utód, ifj. László Gábor rákoscsabai lp. imájával vette kezdetét, majd Balog Miklós lp., mint volt diáktárs hirdette az ígét. A nekrológot Mészáros Kornél főtitkár ismertette. A nyitott sír mellett Révész László, a korábbi szövetségi alelnök szólt a feltámadás reménységéről. Hálaimeit a szolgálati utód, dr. Almási Tibor, a teológia rektora és Papp János missziói igazgató mondott. A kegyeleti szertartás alatt a baptista egyház Központi énekkara szolgált Oláh Gábor vezetésével. A temetés után emlékező hálaadó istentiszteletre került sor a rákoscsabai imaházban.

Id. dr. Mészáros Kálmán Szankon született 1925. november 17-én hívő baptista szülők első gyermekeként. Szüleit tíz gyermekkel áldotta meg az Úr, közülük kilencet fel is neveltek, akik felnőttkorukban valamennyien hitvalló baptisták lettek. Bemerítkezése 1941. április 5-én történt dr. Somogyi Imre által. Nehéz gyermek- és ifjúkora volt. Olajmécses és petróleumlámpa mellett tanult, középiskoláját is munka mellett végezte, majd „népi kollégistaként” folytatta tanulmányait Kecskeméten; ösztöndíjasként tanári diplomát szerzett. Párhuzamosan a városban indított diákmisszió vezetője lett. 1958-ban döntött úgy, hogy középiskolai tanári állását föladva elfogadja a szokolai gyülekezet meghívását. Aktív lelkipásztorként, mint bejáró hallgató végezte el a Baptista Teológiai Szemináriumot. A Szokolán töltött évek alatt indította el Vácott a baptista missziót.

1963-ban meghívást kapott a pécsi gyülekezettől, ahol 14 esztendeig szolgált, ez idő alatt megduplázódott a gyülekezet. A pécsi évek alatt felkérték a budapesti Teológiai Szemináriumban való tanításra, '67-től óraadóként, '69-től rendes tanárként.

1972-ben az országos közösség az egyház alelnökévé választotta, mely tisztséget 12 éven keresztül viselt Laczkovszki János egyházelnök mellett.

Tanári munkája, amit közel 35 esztendőn át végzett és elnökségi feladatai egyre inkább Budapesthez kötődtek, ez indokolta döntését, hogy elfogadva a rákoscsabai gyülekezet meghívását 1976-ban Budapestre költözött családjával együtt. '78-ban írta meg doktori disszertációját a pécsi gyülekezet történetéről, 1984 és '92 között a teológiának is dékánja volt, ez idő alatt, '89-ben kapta meg az intézmény az akadémiai rangot.

1995-ben Mészáros testvér 70. születésnapja alkalmából a BTA történetében elsőként „professor emeritus” címet kapott, a teológia alapításának 100. jubileumi esztendejében az egyház Országos Tanácsa neki ítélte oda a „Spurgeon-díjat”.

Nyugalomba vonulása után is aktív maradt a lelkipásztori szolgálatban. Felesége, Bódi Katalin 42 évig volt mellette hűséges támaszként, akit másfél évtizede szólított el mellőle a Teremtő. Három gyermeke és 13 unokája előtt is követésre méltóvá vált a szülők/nagyszülők Krisztusba vetett töretlen hite. Gyermeki közül egy a lelkipásztori szolgálatban is a családő nyomába lépett.

(A Békéihírnök tudósítása alapján szerkesztett szöveg)

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

410050 ORADEA, Berthelot u. 5. Tel.: +40-259-415 424 Fax.: +40-259-406 782 E-mail: rmbasz@rdslink.ro

Elnök: Gergely István. Felelős szerkesztő: dr. Vass Gergely. Szerkesztők: Antal Ferenc, Szilágyi László.

Szerkesztőség: 410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA Tel.: +40-259-418 221 E-mail: szeretet@rdslink.ro

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.rmbgysz.home.ro; www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Levelek az USA-ból

Fájdalommal és megtört szívvel tudatom, hogy drága édesanyám, **Balla Ilona**, rövid szenvedés után 2008. november 7-én eltávozott az élők sorából. A Jóatya 70 évet adott neki. Érszőlősen született (1938. szept. 23.), és több mint harminc éve, hogy Margittáról Nagyváradra költözött; a belvárosi baptista gyülekezet tagja volt. Az USA-ban tartózkodott, amikor az Úr hazahívta. Temetése november 11-én volt a Gambrell Street Baptist Church-ben, majd a Laurelland temetőben (Fort Worth, Texas). Dr. Clyde Glazener hirdette az ígét (Jn 14). Felolvasára kerültek édesanyám kedvenc Zsoltárai (91., 121.). A gyülekezettel az „Amint vagyok, csak úgy jövök” c. éneket együtt énekeltük, az „Aki nekem megnyitál” kezdetű éneket egy kedves barát szólózta; az édesanyám emlékére készített írásomat egy családi barát olvasta fel. Szeretettel emlékeznek: férje, lánya, testvérei és azok családja, rokonok és ismerősök Romániában, az USA-ban és Ausztráliában. A viszontlátás reményében: **Dr. Balla Ildikó**, Fort Worth, Texas

Hogyan befolyásolta édesanyám az életemet?

Balla Ildikó édesanyja temetésére készített írása (szerkesztett szöveg)

Édesanyámat sokan Icu-nak szólították, de nekem ő volt a mindenem. Ember nagyobb szeretetet nem tud adni, mint amit ő adott nekem. Megtanított rengeteg mindenre, nemcsak szavakkal, hanem életének példájával is. Felelősségre nevelt már kicsi koromtól. Emlékszem, egyszer, az óvodából hazavittem egy kis játékot. Ő ezt látva addig faggatott, amíg el nem mondtam, hogy mi történt. Rámnézett és megparancsolta, hogy vigyem vissza, és ha még egyszer ez előfordul, akkor szigorú büntetést kapok.

Megtanított értékelnem a tanulást. Az iskola kezdetekor kaptam egy rossz jegyet, mert nem akartam felelni a tanítónak. Mikor hazamentem elvette az egyenruhám, amire nagyon büszke voltam, és azt mondta: „Ha nem tanulsz, itt van ez az ócska ruha, holnap mehatsz a pásztorokkal, és télben-nyárban őrizd az állatokat.” Sosem hoztam haza rossz jegyet azután.

Mindent megtett érettem: például akár milyen fáradt volt is, szakított időt arra, hogy játszon velem. Óvott a rossz barátoktól, és figyelemmel kísérte, hogy kivel barátkozom. Figyelmeztetett a házasságon kívüli kapcsolatokra, és elmondta, hogy mennyire nem tetsző az Istennek.

Megtanított a munka értékére, ő maga szorgalmasan dolgozott mindvégig; szava-

járása volt: „aki dolgozik annak van, aki nem dolgozik annak nincs”. Szerette a humort és gyakorolta is. Egyszer, amikor már beteg volt közel hajoltam az arcához, hogy lássam, lélegzik-e. Ő hirtelen kinyitotta a szemét és megijesztett egy „kukk”-al.

Megtanított a pénz értékére és az adakozásra. Egyedüli gyermek voltam, de biztatott, hogy ne legyek önző és amim van, azt osszam meg másokkal. Ő sokszor adott és segített másoknak – akkor is, amikor neki is alig jutott.

Céltudatos, ambiciózus volt; szeretett a jövőre gondolni, arra, hogy miként tehetné jobbá az én és a családom életét. Erős intuíciója figyelmeztetett, ha bajban voltam, szinte el sem tudtam volna titkolni előle, ha nem volt minden rendben körülöttem.

Belém nevelte az Istenben való hitet. Igyekezett, hogy az imaházhoz kössön. Bátorított arra, hogy tanuljak gitározni, szavalni és elfoglaltam magam a gyülekezeti életben. Kinyitotta házát azoknak, akik Istent szolgálták, az ifjak is gyakran összejöttek nálunk.

Most, hogy elment, még inkább érzem és látom, mit jelentett ő nekem. Nagyon hiányzik a szeretete, ölelése, az étele, a barátsága. Élete – ahogyan engem és másokat megérintett – inspiráció a számomra. Nagyon hálás vagyok érte Istennek! **Ildikó**

Ütiélmény: Kolozsvártól...

(Folytatás a 7. oldalról)

Kedves szerkesztő testvérek, legyetek üdvözölve és megáldva az új évben! Sokszor gondolkodom imában rátok, és kívánom, hogy „a lángot, amit Isten gyújtott meg a szívünkben, adjuk tovább!” Hála Istennek én elég jól vagyok. Néha nagyon fáj a lábam, ezt még hazulról hoztam és nem akar elmaradni tőlem.

Itt a karácsony ünneplése már októberben elkezdődött. A család örömet az is fokozta, hogy az anyatársam, özv. Bíró Janka feljött Floridából, Palm Bay-ból Minneapolisba, Brigitta unokám vőlegénye pedig Iowa-ból. A karácsonyi üdvözlőnek szánt beszámolómat sok helyre elküldtem, most továbbítom nektek is, a jókívánság mindig aktuális, nemde?

Sok élményben van részem. November 10-én elrepültem az Államok nyugati oldalára Sacramento-ba. Ez kilenc órai út átszállással együtt. Itt él Gyuri öcsém tíz gyermekével (hat fiú és négy leány), drága hívó emberek. Mind jól vannak, némelyiknek saját háza van. Az öcsém a családjával együtt egy szép kis magyar gyülekezetet alapított és imaházat is építettek.

Az ott töltött időm csodálatos volt, a valóságos nyári melegben a fáról szedegettem a majdnem teljesen érett narancsot, és november 29-én kipergettem a mézet. Az időjárás olyan enyhe, hogy már januárban újra kezdik a méhek a gyűjtést.

Megnéztük a város nevezetességeit is, a Kaliforniai Fehér Házat, az óvárost óriási hídjaival, amelyek felemelkednek a nagy hajók átkelésékor.

Másnap két és fél órai autózás után megérkeztünk a Csendes-óceán partján épült metropoliszba, San Francisco-ba. Itt átmertünk a 13 km hosszú hídon és megnéztük a város nevezetességeit. Hazafele jövet áthajtottunk a világhírű Golden Gate-en (Arany Kapu), amely alatt az óriás hajók is akadály nélkül közlekedhetnek.

December 3-án visszarepültem Minneapolisba. Itt havazás és jó hideg fogadott, ez illett a karácsonyhoz. Mindenütt csillognak a színes égőkkel díszített fák és hangoznak a szép énekek, nemcsak a 3000 tagú gyülekezetben, ahova mi is járunk, hanem az üzletekben, a tévében és a rádióban. Bárcsak Betlehemmé változna az emberek szíve is, ezért kell imádkoznunk. Bárcsak a mi életünk is fénykedne a sötét világban, tükrözve a mi Krisztusunk soha el nem múló fényét!

Szeretettel gondolkodom rátok, és kívánok kegyelemmel teljes, békés, boldog új esztendőt. Az Úr segítségével február 3-án repülök haza. A viszontlátás reményében:

**Varga János ny.l.p., Eden Prairie,
Minneapolis, USA**

**Az idő nem feltétlenül
hoz magával szeretetet,
de a szeretet feltétlenül
időt teremt,
hogy megmutassa magát.
Az akarás fojtogatja,
a türelem pedig érleli
a szeretetet.**

Grafika és üzenet: Simon András (Mo.)

